

вы-тѣ орлины очи, въ приближеніе-то си къмъ слънце-то, и зора-та на знаменитыя день, съ сичка-та си красота озарява дрѣмлящій мѣръ.

Този смѣлъ челоуѣкъ, непоколебимъ въ свои-тѣ вѣрванія, възлѣзва самъ си къмъ свое-то скалисто жилище, и привѣтствува слънце-то, кое-то изгрѣва и постъпенно са издига по небе-то, като разлива свѣтлина и слава по пѣтя си. Подъ крака-та на този челоуѣкъ растила са многочислыя градъ, кой-то вече кипи съ животь и дѣятелность. Неукротимыя утрениъ шумъ повдига са по спокойныя въздухъ, и достига стражарница-та на самичкыя астрономъ. Подъ него хыляды хора, безъ да знаятъ за негово-то напръгнато нетърпеніе, носятъ са въ вихрушка на живота, радостно като преслѣдвать кръга на свои-тѣ занятія и увеселенія. А пакъ слънце-то, полегка са издига по небе-то, пълно, свѣтливо и търкалясто. Самичкыя-тъ жители на планинскыя връхъ готовъ е почти да са поколебае вътвърдостъ-та на свои-тѣ убѣжденія, колко-то повече утрени-тѣ часове са изминувать. Но врѣме-то на негово-то тържество най-послѣ настава; блѣдна и болѣзненна сѣнка пълзи по лице-то на природа-та. Слънце-то достигнало най-высока-та си точка на небе-то, но негова блѣскъ потъмнѣва, негова-та свѣтлина ослабва; най-послѣ настава! Чернота разяда кръгло-то му търкало; тихо но неуклонно движе са напръдъ тъмно-то було, по-тъмно отъ ноци; мракъ-тъ става по-дълбокъ; ужасна-та краска на смъртъ-та покрыва вселенная; исчезва послѣдня-та заря на свѣтлина-та и възцарява са всеобщъ ужасъ! Страшны воплы пълнятъ помраченыя въздухъ, чувать са звукове-тѣ на мѣдны тръбы, и прѣдсмъртно отчаяніе повергава въ прахъ милионы хора; а пакъ самичкыя челоуѣкъ, правъ на своя скалисть връхъ, съ рѣцѣ прострены къмъ небе-то, излива отъ всичко-то си сѣрдце благодарственны молбы къмъ Творца, кой-то увѣнчалъ неговы-тѣ усилія съ тържествующа побѣда. Търсете въ лѣтописы-тѣ на челоуѣчество-то, и покажете ми, ако можете, картина по-величественна и по-прѣкрасна. По моему, това е най-славна-та побѣда, коя-то челоуѣкскыя умъ е нѣкога одържалъ. Това е покорѣніе на природа-та, на невежество-то на суетвѣріе-то, на ужаса, всичко изъ единъ удръ, и този удръ е нанесенъ отъ една рѣка. Сега пытате ли за име-то на този чуденъ челоуѣкъ? Увы! Каквъ урокъ за непостоянство-то на земна-та слава почерпаваме ный въ този простъ примѣръ. Този, кой-то са е въздигналъ неизмѣримо високо надъ свое-то поколѣніе, кого-то свѣрѣмницы-тѣ трѣба да сѣ считали малко по-долу отъ единъ богъ, този, кой-то е написалъ слава-та си на самы-тѣ небеса, и написалъ я е на слънце-то съ перо „отъ желѣзо, а връхъ-тъ му отъ діамантъ“ даже и той е исчезналъ отъ земя-та; име, вѣкъ, отечество, всичко отишло въ забвеніе. Но неговъ-тъ славенъ подвигъ стои. Памятника, въздигнатъ въ негова честь, стои; и макаръ рѣка-та на врѣме-то да е изгладила буквы-тѣ на име-то му, обаче тя е бѣзсилна, и не може да разруши плодове-тѣ на негова-та побѣда.

Хыляда години са изминувать; астрономъ-тъ стои на стражарна-та кула на древный Вавилонъ и пише за потомство-то лѣтопись на едно затменіе; тѣзи лѣтописъ избѣгва разрушеніе, и благополучно исплывва потока на врѣме-то. Хыляда години са изминувать; старецъ-тъ астрономъ, забыколенъ отъ дивы-тѣ, но чудащи са Арапы, пакъ пише и бѣлѣжи де-